

dívka, na hlavě měla plyšové králičí uši a byla oblečená do princeznovských šatů, kreslila si a jedla přitom tortillové chipsy z růžové plastové misky.

„Cheryl,“ oslovila ji Katie a vešla do pokoje. Schovávala jsem se za její nohy. „Tohle je Maggie. Bude teď s námi bydlet, spolu se svým tatínkem. Pamatuješ, že jsem ti o tom říkala?“

Cheryl vzhlédla, usmála se a nacpala si do pusy další chipsy. „Dobře, mami.“ Vrátila se ke kreslení a její zrzavé kudrnaté lokny se pohupovaly sem a tam, když si začala pobrukovat nějakou písničku. Pak přestala a znovu vzhlédla. „Hele, kolik ti je?“

„Šest,“ odpověděla jsem.

Usmála se. „Mně je pět! Hraješ si ráda s panenkami?“
Přikývla jsem.

Zase se usmála a vrátila se ke kreslení. „Fajn. Tak zatím.“

Katie se zasmála a vyprovodila mě z pokoje. „Myslím, že z vás dvou budou opravdu dobré kamarádky,“ zašeptala.

Potom mi ukázala můj pokoj. Táta už mi tam dal tašky s mými věcmi. Oči se mi rozšířily úžasem nad tím, jak je ten prostor velký – a to všechno jenom pro mě!
„Páni...“ Zhluboka jsem se nadechla. „Tohle je vážně moje?“

„Ano, tohle je tvůj pokoj.“

Týjo.

„Chápu, že vy dva musíte být unavení po dlouhé cestě. Teď vás nechám o samotě, abys mohl připravit Maggie do postele.“ Katie se usmála na tátu a políbila ho na tvář.

Když mi táta chystal pyžamo, zeptala jsem se: „Mohla by mě dnes uložit Katie?“

Neprotestovala.

Jakmile mě zakryla peřinou, usmála jsem se na ni a ona se usmála na mě. Ještě chvíli jsme si spolu povídaly. „Víš, vždycky jsem si přála mít ještě jednu dceru,“ vykládala a pohládila mě po vlasech.

Neřekla jsem to nahlas, ale vždycky jsem si přála mít mámu.

„Užijeme si spolu spoustu zábavy, Maggie. Ty, Cheryl a já. Můžeme si lakoval nehty, sedět u bazénu, popíjet limonádu a listovat časopisy. Můžeme dělat všechno, co kluci nesnáší.“

Objala mě na dobrou noc, pak zhasla světlo a odešla.

Vůbec jsem nemohla usnout.

Dlouhou dobu jsem sebou házela, otáčela se ze strany na stranu a fňukala, jenže táta mě nemohl slyšet, protože byl v horním patře a spal ve své ložnici s Katie. I kdybych chtěla jít za ním, nemohla jsem, protože chodba byla temná, a já nesnášela temná místa víc než cokoli jiného na světě. Popotahovala jsem nosem a rozhodla se, že budu počítat ovečky, ovšem vůbec to nefungovalo.

„Co je to s tebou?“ zeptala se jakási strašidelná postavička stojící ve dveřích mého pokoje.

Zalapala jsem po dechu, posadila se zpříma a objala polštář.

Stín se přiblížil, a když jsem poznala, že je to Brooks, zlehka jsem vydechla úlevou. Vlasy měl rozčepýřené a na tváři měl otláčeniny od polštáře. „Musíš přestat brečet. Pořád mě budíš.“

Popotáhla jsem. „Promiň.“

„Co se vlastně děje? Stýská se ti po domově, nebo co?“

„Ne.“

„Tak o co jde?“

Zahanbeně jsem sklopila hlavu. „Bojím se tmy.“